

full dominical

Església de Menorca

Número 1925 - Any XXXVIII - 28 abril 2019

LA CATEDRAL, SIGNO DEL MISTERIO DE CRISTO

300 anys Dedicació

† Francesc, Obispo de Menorca

Queridos diocesanos:

Este año se cumplen 300 años de la dedicación de la iglesia de Santa María de Ciutadella, nuestra actual Catedral. La solemne ceremonia fue oficiada por el obispo de Mazara del Vallo (Sicilia), Bartolomeo Castelli el 18 de junio de 1719. Unos años más tarde, por bula de Pío VI de 23 de julio de 1795, sería restaurada la diócesis de Menorca y establecida la Catedral en la Iglesia de Santa María, que hasta entonces había sido la única parroquia de la ciudad, atendida por el párroco, paborde y una comunidad de presbíteros.

El acto de dedicación es una de las ceremonias más solemnes de la liturgia latina. Es una celebración que está también cargada de muchos elementos simbólicos que nos ayudan a comprender nuestra fe. Creo que vale la pena aprovechar esta ocasión para ofreceros una serie de reflexiones sobre lo que significa la Catedral para nuestra diócesis, sobre su simbolismo y su importancia. Dedicaremos por ello varios domingos a exponer el significado de la Catedral.

La consagración de un templo tiene su momento culminante cuando el obispo vierte crisma sobre el altar. En ese momento dice estas palabras: "El Señor santifique con su poder este altar y esta casa que vamos a ungir, para que expresen con una señal visible el misterio de Cristo y de la Iglesia". Los edificios materiales que consagramos a Dios son símbolo del misterio de Cristo y de la Iglesia.

En el Nuevo Testamento se explica que el verdadero templo de Dios es Jesucristo mismo. Tanto en el Evangelio de San Juan como en la carta a los Hebreos se dice que Cristo es el único templo en el que se da el verdadero culto y se santifican los hombres (cf. Jn 2, 21, Heb 9, 24). Cristo es el definitivo templo, no hecho por manos humanas; es el lugar

donde Dios establece su morada entre los hombres, como en otro tiempo lo hizo en la tienda de la alianza. Cristo es piedra angular y fundamento de la Iglesia. Así como un edificio se sustenta en el cimiento, donde se apoya toda la construcción, la Iglesia tiene como fundamento a Cristo, que es la piedra inquebrantable (Rom 9, 33; I Cor 3, 11; I Pe 2, 6) sobre la que se apoya la fe.

Cada templo que construimos quiere representar este misterio de Cristo, para que quien entre al mismo pueda percibir la presencia del Señor. En el rito de dedicación, cuando se inciensa el altar, dice el obispo: "Que en tu Iglesia se respire el aroma de Cristo". Este es el sentido que tiene cada una de nuestras iglesias: difundir el aroma de Cristo.

Nuestra Catedral quiere expresar ese misterio de Cristo. El punto de referencia de todos los fieles es el mismo, Jesucristo, a quien representa el edificio visible de la Catedral. Como curiosidad podemos añadir que el símbolo de nuestra Catedral –que encontramos en pinturas, bordados y diversos objetos– es el Cordero degollado pero vivo, que lleva un banderín con el signo de la cruz, indicando su victoria sobre la muerte. El Cordero está sobre el libro de siete sellos. Esta representación de Cristo está inspirada en el libro del Apocalipsis (5, 1-14). El libro sellado indica la imposibilidad que tienen los hombres de comunicarse con Dios. Sólo el Cordero –que representa a Cristo– puede abrir los sellos y dar a conocer los secretos de Dios. Dice Apocalipsis 5, 9 que en el cielo resuena este cántico glorioso: "Eres digno de recibir el libro y abrir sus sellos, porque fuiste degollado, y con tu sangre has adquirido para Dios hombres de toda tribu, lengua, pueblo y nación". Sólo Jesús es el Mesías, el Cordero victorioso y el Señor de los señores.

l'entrevista a...

LLUC RIERA

Mn. Lluç Riera Coll (Palma, 1948) és prior del Santuari de l'Anunciació de Maria – La Sang de Palma. Professor de Teologia Pastoral del Centre d'Estudis Teològics de Mallorca i del ISUCIR, ens ha ajudat a reflexionar sobre obrir portes en les xerrades quaresmals de Ciutadella d'enquany.

Què és per vostè una "Església de portes obertes"?

-És una Església de profunda fe i d'amor apassionat per Déu que la fa manifestar en llibertat evangèlica enmig del món, capaç de proposar la salvació de Jesucrist. Una Església, doncs, atenta a tota persona per compartir amb ella el seu únic tresor: la fe. I ho fa amb un amor i una esperança que no tanca portes a ningú i que convida tothom a obrir el cor a Déu. Avui, això, és principalment missió dels laics cristians que ho duen a terme en la vida ordinària i diària.

Com diria que van rebre el missatge els creients menorquins?

-Els creients menorquins són gent apassionada i de llarga experiència en la vida cristiana i eclesial. Conversar amb ells és una gràcia i un intercanvi que ens enriqueix mútuament. He de dir que sempre que he participat en trobades d'aquest tipus, m'hi he sentit com a ca nostra. És la bellesa de ser Esglésies germanes, properes i diverses.

Creu que es troben amb obstacles per "obrir les portes"?

-Tota sortida missionera, feta des de l'adoració i el silenci orants, troba sempre resistències. Hi hem de contar. El camí de Jesús n'és testimoni. Els obstacles primers crec que són la por, la peresa espiritual i la passivitat. Per a testimoniar la fe amb valentia i llibertat, en un temps en què no està de "moda"; peresa per no estimar prou la gent per conversar amb ella de les coses de Déu i de la persona humana. Tot i que no podem oblidar que la nostres societats, sovint buides i autosuficients, no ens ho posen fàcil. També hi ha "tancaments" culturals en elles que són mal d'obrir!

D'on sorgeixen aquests obstacles o limitacions?

-En sentit més general, potser sorgeixen d'inèrcies i cansaments pastorals i personals; de manca d'una espiritualitat viva, arrelada en l'enamorament de Déu i de la gent, que ens descentri d'autocontemplacions i ens facin més "extrovertits". La missió ens obliga. La missió és moviment. La missió és santedat.

Com diria que han pogut superar els obstacles aquesta Quaresma?

-La pregària és la millor medecina per curar pors i millorar la consciència de ser "enviats" personalment pel Senyor. Només escoltant la Paraula i celebrant l'Eucaristia el caliu torna a ser flama. A més, hi hem d'afegir necessàriament un fort exercici (esforç decidit amb constància) de caritat, d'amor cristià, per a tota persona que trobam en els camins de la vida. La fe és la font, la missió el riu. Han d'estar ben connectats i fluir ben lligats. Vaig acabar les meves xerrades, dient que avui, en aquest context històric, em sembla que hem de ser "monjos" "en el cor i "missioners" en el carrer.

la paraula
de Déu

Diumenge II de Pasqua

Lectura dels Fets dels Apòstols 5, 12-16

Salm Responsorial 117

R: Enaltiu el Senyor: Que ho és, de bo! Perdura eternament el seu amor.

Lectura del llibre de l'Apocalipsi 1, 9-11a.12-13.17-19

Jo, Joan, germà vostre, que junt amb vosaltres compartesc amb Jesús les penes, la paciència i la reialesa, vaig ser deportat a l'illa de Patmos per haver predicat la paraula de Déu i haver donat testimoni de Jesús. El dia del Senyor vaig ser transportat per l'Esperit, i vaig sentir darrera mi un gran crit, com un toc de corn, que deia: "Escriu en uns fulls això que veus i envia-ho a les set comunitats." Vaig girar-me per veure de qui venia la veu que em parlava, i vaig veure set lampadaris d'or, i enmig dels lampadaris qualcú que semblava un fill d'home, vestit amb una túnica llarga fins als peus i cenyit a l'alçada del pit amb un cenyidor d'or. En veure'l vaig caure com a mort als seus peus. Ell posà damunt mi sa mà dreta i em digué: "No tenguis por. Jo som el primer i el darrer. Som el qui viu: Jo que era mort, ara visc per sempre més i tenc les claus de la mort i del seu regne. Escriu, doncs, tot allò que vegis, la situació present i la que vindrà després."

Lectura de l'evangeli segons sant Joan 20, 19-31

El vespre d'aquell mateix diumen-

ge els deixebles eren a sa casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: "Pau a vosaltres." Després els mostrà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: "Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envii a vosaltres." Llavors alenà damunt ells i els digué: "Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó." Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: "Hem vist el Senyor." Ell els contestà: "Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fic el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré." Vuit dies més tard els deixebles eren a sa casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: "Pau a vosaltres." Després digué a Tomàs: "Duu el dit aquí i mira'm les mans; duu la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient." Tomàs li respongué: "Senyor meu i Déu meu." Jesús li diu: "¿Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist." Jesús va fer en presència dels deixebles molts d'altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i tingueu vida en el seu nom, per haver cregut.

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

5, 12-16

Por mano de los apóstoles se realizaban muchos signos y prodigios en medio del pueblo. Todo se reunían con un mismo espíritu en el pórtico de Salomón; los demás no se atrevían a juntarse, aunque la gente se hacía lenguas de ellos; más aún, crecía el número de los creyentes, una multitud tanto de hombres como de mujeres, que se adherían al Señor. La gente sacaba los enfermos a las plazas, y los ponía en catres y camillas, para que, al pasar Pedro, su sombra, por lo menos, cayera sobre alguno. Acudía incluso mucha gente de las ciudades cercanas a Jerusalén, llevando a enfermos y poseídos de espíritu inmundo, y todos eran curados.

Salmo responsorial 117

R: Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.

Lectura del libro del Apocalipsis 1, 9-11a.12-13.17-19

Lectura del santo Evangelio según san Juan 20, 19-31

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les

enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y, dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos». Tomás, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor». Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo.» A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomás con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros». Luego dijo a Tomás: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente». Contestó Tomás: «¿Señor mío y Dios mío!». Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Dichosos los que crean sin haber visto». Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Éstos se han escrito para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.

evangeli i vida

Les ferides de les mans i el costat del Ressuscitat

Sant Joan, en el relat d'aquest diumenge, ens proposa que ens fixem en les ferides de "les mans i el costat" del Ressuscitat, que són les marques de la crucifixió. Per tres vegades en fa referència, perquè aquestes ferides, en l'evangeli de Joan, no són per demostrar que el Jesús que ara veuen els seus deixebles és el mateix d'abans de ser crucificat. En l'evangeli de Joan, "creure en la resurrecció" no significa creure que Jesús "ha retornat a la vida" sinó creure que la crucifixió mostra la resurrecció. És a dir: en la crucifixió Jesús dóna plenament la seva vida, i aquesta vida-donada constitueix precisament la resurrecció ("... i es féu obe-

dient fins a la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exaltat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom"). Per aquest motiu, per l'evangelista, són tan significatives les ferides de la crucifixió.

Després de donar-los la pau, les ferides són el primer que Jesús "mostra" als seus deixebles en les dues aparicions que relata aquest evangeli d'avui. Les seves ferides constitueixen el centre del diàleg entre Jesús i Tomàs i la seva posterior confessió de fe.

Tomàs, quan els deixebles li diuen que han vist el Senyor, no replica dient: si no veig Jesús amb els meus ulls, no creuré que hagi ressuscitat. Allò que ell "necessita" per

creure és "ficar el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat!" És a dir: no necessita "veure" Jesús, sinó comprovar que té les ferides. Així, Jesús, després de desitjar-los la pau, es dirigeix directament a Tomàs: "Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat". I la professió de fe de Tomàs no fa referència a la "resurrecció" de Jesús com a difunt sinó que fa referència a Déu mateix: "Senyor meu i Déu meu".

La nostra pròpia resurrecció (vida que es dóna) no és només per a després de la mort. És una proposta que se'ns fa ja ara i aquí. És ara quan podem fer de nosaltres mateixos una vida-que-es-dóna.

Vicent Llabrés

Gaudete et Exsultate

Capítol tercer

A la llum del Mestre (IV)

“**F**eliços els compassius: Déu els compadirà”. El Papa Francesc ha centrat tot el seu papat en la misericòrdia evangèlica. Déu té un nom: “Pare de les misericòrdies i Déu de tota consolació” (2Co 1,3). La Bíblia, de banda a banda, queda traspasada per la misericòrdia de Déu. Cada pàgina està penetrada pel fer misericordiós de Déu, que tot ho fa segons Ell és: “Compassiu i misericordiós” (Ex 34,6). Jesús és l’encarnació palpable de la misericòrdia de Déu. Els cristians tenim una missió fonamental, transparentar la misericòrdia per mitjà

de l’amor i el perdó, no hi ha res per sobre d’aquesta realitat. L’amor a Déu, l’amor i perdó als germans és el sagrament primer i principal del nostre ser cristians. Viure per estimar i perdonar, per servir i ser feliços. Ser compassius i ser perdonadors, això és ser sant. “Feliços els de cor net, perquè ells veuran Déu”. La netedat del cor prové de la misericòrdia. Ser compassius i nets, és saber mirar tot amb els ulls de Déu. La nostra relació amb Jesús ens va netejant i aclarint des de dins, fa aflorar el millor de nosaltres mateixos. La imatge i semblança de Déu amb

que fórem creats, transparentar la netedat primera i la redempció de Crist, tot junt ens fa nets de cor. Sé veure la bondat i bellesa de Déu que hi ha en totes les persones? Veure l’altre amb mirada neta de judici, és veure’l estimat i salvat per Déu, és reconèixer-lo sagrat, intocable i només digne de ser estimat i servit per mi. Amor i perdó conviuen amb nosaltres. Creure en Jesús és tenir aquesta absoluta confiança que Ell ens dóna la seva pròpia personalitat. Ser i viure segons la mentalitat de Crist Jesús, és ser un amb Ell. Això és ser sant.

Anna Seguí, ocd

miscel·lània menorquina

Un concert accidentat (II)

El ruido de la gente en movimiento y las voces espantosas que se proferían, dejaron pasmados las dos terceras partes del concurso es decir el pueblo que se hallaba a menos de media Iglesia hacia abajo del altar mayor por la tercera parte restante mas inmediata a la puerta principal; esta porcion atolondrada y temerosa de que iba a suceder el incendio total de aquel templo y que de este funesto accidente se corria el peligro de perder la vida se apresuran a salir como se ha dicho; los de mas adentro embisten los de mas cerca de la puerta los arrollan en todos lados, pasandose unos sobre de otros, los que son por tierra se levantan y pasan por sobre los de su frente, ya no se veia mas que confusion desorden y alaridos. En esta ocasión la musica havia parado no atinando esta ny las dos terceras partes de arriba que havian quedado inmo-

biles lo que podia ser aquella griteria y aquel movimiento ondulatorio que impelia a salir de la Iglesia. En aquel tumulto se veian a unas mugeres que se les caia la capa que llevaban, a otras los peines, otras perdian los zapatos, se les rompía las faldillas; las sillas que se havian traído para sentarse para no perderlas las levantaban, una ondeada que impelia por aquella parte las derribaba pasandose sobre de ellas quedando la mayor cantidad inutilizadas; del choque de unas personas con otras se recibieron contusiones mas o menos graves, las unas a la cabeza, otras a las piernas y pies; gracias se deben dar a Dios que no resultó ninguna muerte; pero si las dos terceras partes de arriba que se mantuvieron quietas, se huvieran puesto en igual movimiento y accion asi como lo havia hecho la tercera de abajo, resultaba indubitavelmente muchas muertes y mayor

cantidad de desgracias.

Visto este rumor por los ayudantes de la plaza que se encontraban allí pasaron inmediatamente en casa del Sr Gobernador quien dicto las providencias mas energicas afin de poder detener cualquier alboroto que acaso se sucediera; sin embargo interinamente por de pronto se havia hecho acudir todo lo disponible de los piquetes inmediatos del de la carcel y del principal de guardia; al interin que se ponía sobre de las armas el batallon que se hallaba acuartelado; luego de verificado se hizo marchar una compañía que se formó en batalla a la plazuela frente de la Iglesia del Carmen. En este tiempo todo se havia ya aquietado y desaparecido el bullicio; en esta atencion bolvio la fiesta a seguir su curso y finalizó, concluyendo a las 9 de la noche al cabo de la cual se retiró cada uno y la tropa igualmente”.

Florenci Sastre

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

Salms de la 2^a

Setmana:

Dg.28, II de Pasqua: Fets 5, 12-16 / Sal 117 / Ap 1, 9-11a. 12-13. 17-19 / Jo 20, 19-31.

DI. 29, Santa Catarina de Sena, verge i doctora de l'Església (F): 1Jo 1, 5-2, 2 / Sal 88 / Mt 11, 25-30.

Dt. 30, Fèria: Fets 4, 32-37 / Sal 92 / Jo 3, 7b-15.

Dc. 1, Fèria: Fets 5, 17-26 / Sal 33 / Jo 3, 16-21.

Dj. 2, Sant Atanasi, bisbe i doctor de l'Església (MO): Fets 5, 27-33 / Sal 33 / Jo 3, 31-36.

Dv.3, Sant Felip i sant Jaume, apòstols (F): 1C 15, 1-8 / Sal 18 / Jo 14, 6-14.

Ds.4, Fèria: Fets 6, 1-7 / Sal 32 / Jo 6, 16-21.

Dg. 5, III de Pasqua: Fets 5, 27b-32. 40b-41 / Sal 29 / Ap 5, 11-14 / Jo 21, 1-19.

“No us canseu de proclamar el nom de Déu”

Missa Crismal 2019

El Bisbe Francesc Conesa convidà als sacerdots a no tenir por i a sortir per places i camins en l’homilia de la Missa Crismal dimecres 17 d’abril. En una Catedral de Menorca que enguany compleix 300 anys, Mons. Conesa va transmetre l’alegria de poder celebrar un any més la Setmana Santa amb els creients de l’illa.

Amb unes paraules que reiteraven l’estima que sent pel ministeri del sacerdoti, va traslladar força als religiosos. “Vull reiterar l’estima que tinc pel vostre ministeri” de manera especial, va dir, “en aquests dies, quan ens sentim deshonorats i desacreditats per la conducta vergonyosa d’alguns germans nostres”.

Moltes vegades els sacerdots “sentim també que hem de remar contra corrent” perquè “els vents que bufen en aquesta societat ens són contraris”. Però a hores d’ara sentim de nou la veu del Mestre que ens diu: **no tingueu por, remau mar endins** (cf. Lc 5, 4). **No**

tingueu por, sortiu per places i camins. No us canseu de proclamar el meu nom.”

El Bisbe va acabar l’homilia recordant els germans del presbiteri que han passat al Pare i, de manera especial, al Sr. Llorenç Olives, que va morir aquest any.

Cicle d'acompanyament al dol

Xerrada **"Què fer amb les nostres emocions? Aprendre a emprar-les a favor nostre"**, a càrrec de la psicòloga Marta Coll. Organitza Lligams, Associació d'Acompanyament al Dol de Menorca.

Dissabte 27 d'abril a les 17.30 h a la sala de Convencions des Mercadal.

Pujada de torxes i vetlla de la Mare de Déu del Toro

Divendres 3 de maig a les 21 h, des de la parròquia de Sant Martí des Mercadal.

Trobada festiva al Toro

De peveres, diaques i religiosos. La trobada començarà amb una intervenció del Bisbe seguida d'una missa. Acabarà amb un dinar de germanor.

Dissabte 4 de maig, a les 11.30 h al Santuari de la Mare de Déu del Toro.

Pregària contemplativa

Dissabte 4 de maig, a les 18 h, al Convent de Santa Clara de Ciutadella.

Celebració externa de la Mare de Déu del Toro i Pasqua del Malalt

Es celebrarà una missa seguida de la benedicció de termes i cant de Deixem lo Dol des Mercadal al Santuari.

Diumenge 5 de maig, a les 11 h al Santuari de la Mare de Déu del Toro.

Notícies nostres

L'odi cap al diferent i la intolerància religiosa creix al 2018

Tota persona té dret a la llibertat de pensament, de consciència i de religió. Tot i que aquest dret inclou la llibertat de canviar de religió, així com de manifestar la creença, milers de persones han estat assassinades, d'altres han desaparegut i moltes més es troben empresonades per pertànyer a la religió "equivocada". Així se'n desprèn de l'informe sobre llibertat religiosa 2018, que es va presentar dilluns 8 d'abril al Seminari Diocesà i mostra un context d'intolerància contra les minories religioses a multitud de països. En l'any passat la situació de grups religiosos minoritaris es va deteriorar en 18 dels 38 països analitzats. Es van detectar violacions greus de la llibertat religiosa a la Xina, Índia, Corea del Nord, Aràbia Saudí, Yemen i Eritrea, on la situació ja era greu anteriorment, i empitjora en comparació als altres anys a Rússia i Kirguistán. En aquests dos països s'han notat casos de discriminació i l'informe conclou que, en general, existeix menys lliber-

tat religiosa en comparació a l'any 2016.

Una de les causes, segons l'informe, és el nacionalisme agressiu i hostil a altres creences. La intimidació violenta i sistemàtica dels grups religiosos minoritaris ha dut a titllar-los de "forasters deslleials que amenacen l'Estat".

La indiferència en relació a la vulneració dels drets humans d'aquestes comunitats religioses per part dels mitjans i els governs occidentals no ajuda a millorar la seva situació. Així, l'informe posa la veu d'alarma en com la llibertat religiosa està perdent importància en l'ordre de prioritats en la defensa dels drets humans, tot i que els atemptats extremistes indiquen un increment de l'odi religiós al món.

L'Informe de llibertat religiosa 2018 ha estat elaborat per l'entitat Ajuda a l'Església Necessitada. El van presentar les seves membres Marta García Campos i Ariadna Blanco en un acte presidit pel Sr. Bisbe Mons. Francesc Conesa.

Esperança per un món més humà i cristià

El pregoner de Setmana Santa centra el seu discurs en l'amor de Crist, la fe, el martiri i l'Eucaristia

El pregoner de Setmana Santa de Maó, el carmelita Miguel Ángel González va dirigir un emotiu i poètic discurs entorn als valors del missatge cristià en l'acte d'inici de la Setmana Santa a Maó. En el pregó, que va pronunciar dimecres 10 d'abril a l'Església de Santa Maria, va elogiar la tasca de les confraries com a transmissores de l'amor de Crist i la seva activitat apostòlica. Va destacar també la fortalesa de les dones que apareixen a l'Evangeli, com a exemple de l'amor, que les duu a desafiar el perill i mostrar-se a favor d'un condemnat a mort, i va abordar la qüestió de la fe en l'actualitat per viure-la, no com

una fe "a la carta", sinó de manera "íntegra, ferma i plena" per creure en Déu i el seu amor misericordiós.

En aquest sentit va destacar també l'exemple dels màrtirs per parlar als fidels del sacrifici i de les batalles que ha de lliurar la humanitat actualment, com la de la família o el matrimoni, la consciència o la memòria per recordar la nostra procedència i les nostres arrels cristianes.

No li van faltar paraules tampoc per animar a la confessió amb un punt d'ironia i és que, com va dir "potser hi ha files massa llargues de comunió i massa curtes de confessió".

Setmana Santa 2019

Renen els peus al Carme de Maó aquest Dijous Sant

La processó de Maó el Divendres Sant

Sant Antoni Maria Claret de Ciutadella celebra la Vetlla Pasqual